

Luka Uršič

Slikar in glasbenik

... ki slika tudi scenografije

Ogromne slike ustvarja, več kot tisoč kvadratnih metrov površin v zadnjem času obvladuje z velikimi čopiči, ki so zamenjali male. Njegovo slikanje je postalo nekakšno »akcijsko slikarstvo«, proces, ki ga nadzoruje s kovinskega mostu. Le tako lahko dobi pregled nad celoto, ki nastaja pod njegovimi čopiči.

Nedavno je namreč začel delati v ljubljanski Operi, kjer kot slikar sodeluje s scenografi. Denimo z Brankom Hojnikom, s katerim sta se super ujela. Prav zdaj sta končala poslikave za Verdijevo opero *Ples v maskah*, ki bo premiero doživela marca. Četudi je zaradi tega razpet med Ljubljano in domačim Mariborom, čuti, da so se mu izpolnile sanje. Vsak slikar si lahko le želi, da bi delal na tako velikih površinah.

Je vsestranski umetnik, eden tistih zaslanjenih ljudi, za katere preprosto veš, da boš o njih še veliko slišal. Samouk, ki prav zdaj stopa v novo obdobje. Končal je petletni cikel, ki sta ga zaznamovala asistenca in občasno soavtorstvo pri projektih vizualnega umetnika Jaše. V tem intenzivnem obdobju, v katerem so prehajali iz projekta v projekt, je našel sebe. Z Jašo ju družijo tudi skupna zgodba v elektronski glasbeni zasedbi Leftfinger, ki jo kot tretji član zaokrožuje Junzi.

Skupaj so prvič nastopili pred dobrimi tremi leti, na otvoritvi trienala sodobne slovenske umetnosti U3. Z glavami, obrnjenimi v nebo, je občinstvo spremljalo njihov nastop na terasi nad vhodom ljubljanske Moderne galerije. Tisti večer so poskrbeli tudi za nepozabno zabavo na moškem stranišču galerije, v tamkajšnji kleti pa so se v okviru Jaševega projekta *The Lovest* še večkrat znašli v vlogi nastopajočih, se kalili in medtem izdali tudi prvenec *White Rooms*. Zdaj ga bodo s pomočjo kampanje na Kickstarterju skušali izdati še na vinilu. Tako bi tudi na fizičnem nosilcu ovekovečili proces dela, pri katerem so sintetične zvoke nadomeščali z organskimi.

Leftfinger ni edina zasedba, pri kateri deluje. Od leta 2010 z Vladimirjem Mičkovičem snuje avdio-vizualni projekt *lo-hi-fi*, ki sicer že nekaj časa miruje, a načrtujeta, da ga ponovno

zažene. Skupaj sta verjetno še najbolj opozorila nase, saj sta med drugim nastopila tudi pred koncertom prvega moža kanadske alter elektronek Caribouja v ljubljanskem Kinu Šiška.

V zadnjem času največkrat, pod umetniškim imenom Kalu, nastopa sam. Glasbo piše po posluhu, s pomočjo klaviatur in kitare, preizkuša se tudi na drugih instrumentih, pa tudi poje in piše pesmi. V zasedbi *Not Exactly Lost* sodeluje s klasično izobraženim glasbenikom Tinetom Grgurevičem, ki živi in dela v Amsterdamu. Dobro uro glasbe sta lani skupaj spravila le v petih dneh in jo predstavila v ljubljanskem parku Tabor. Še letos želita svoj elektro pop ujeti na nosilec zvoka, pa tudi nastopati, če bo le mogoče. V prihodnje si namreč želi predvsem

nastopov.

To pa ne pomeni, da se vedno znova ne vrača k slikarstvu. Privlačijo ga nezemeljskost, monumentalnost in neznano. Da je v njem nekaj divjega in neobrzdane, nekaj prvinskega, prepoznava njegovi prijatelji, o tem pričajo njegova dela. Obdobje, ko je izstopil iz teme in ponovno odkril svetle stvari, zaradi katerih je vredno živeti in ustvarjati, je pred dobrimi tremi leti v mariborski galeriji Bloom predstavil v avtobiografskem projektu *Made In The Dark*.

Trenutno razvija serijo grafik, pri katerih izhaja iz origamija. Zelo prvinsko je vse skupaj, kot bi prepogibal čas. Že konec marca jih bomo lahko videli na skupinski razstavi *Alptraum* v Umetnosti galeriji Maribor.

Sicer pa sodeluje z različnimi avtorji, tudi z Uršo Vidic, s katero imata podobno poetiko. Po samostojni razstavi *Iceberg* v Galeriji Kibela v Mariboru sta še večkrat sodelovala. Ozvočil je tudi nedavni projekt *Crystal Sea*, njeno zgodbo o ledenikih in romantičnih pokrajinah Antarktike.

Tudi njegove sanjske podobe smo lahko občudovali nedavno, na razstavi štirih slikarjev, ki so vsak na svoj način posegli v fotografijo Uroša Abrama, soavtorja rubrike, ki jo ravno prebirate. Zdaj je bil na potezi Abram in njegov fotografski portret je združil z njegovim slikarskim. Nastala je nadrealistična podoba človeka, ki očara tako z barvami na platnih kot v glasu.

Piše: Petra Tihole

Foto: Uroš Abram